

Varró Dániel

UNOKAÖCSÉMNEK

Dini te,
Süss ide!
Ne másszál föl semmire,
Ne másszál most föl te székre,
Figyeljél a költeményre,
Amit én,
Dinikém,
Neked itten mondok.
Ne nyomkodd a gombot!
Dini,
Nini,
Itt egy ember
Levehető szemüveggel,
Egy bozontos bácsi.
Nem vagy rá kíváncsi?
Nézd csak: motyog, fel-le sétál,
Haja szála szerteszét áll.
Ne féljél a bácsitól!
Ő csak rímekeket csihol.
Pont ihlete van ma,
Attól olyan bamba.
E haj fésűt nem sokat lát!
Képe sem épp megborotvált,
Aftersévvvel átsikált.
Ő itt a te bácsikád.
Hányaveti, nyegle,
Szemüvegét vedd le!
Most, mivel
Nem figyel.
Nahát, milyen vaksi!
Mint mikor az aksi
Lemerül a telefonban,
Elsötétül vele nyomban

A világ,
Mit se lát!
Hülye arcot ölt ő,
Bácsikád, a költő,
Hunyorog és pislog,
Kalimpálni is fog,
Hadonászik, mindent lever,
Egy plüssnyúl a földön hever,
Belebotlik – vigyázat!
Kerüld ki a kiságyat!
Ott a tévé... ott a puff...
Ott egy ajtófélfá... Puff.
Vigyázz, ott van megin egy!
Puff, annak is nekimegy.
Most fél lábon, lám, forog,
Dülöngél és tántorog
(Mi az ott a fülön, vér?)
Tántorog és dülöngél,
Úgy, mint aki spicces.
Ugye milyen vicces?
Bácsikád, a mókamester.
Drukkojj neki: ess el, ess el!
És akkor ő elesik.
Most a földön hever itt,
Könnyben ázik pillája.
A plafonra, csillárra
Fölnézhet.
Ugye milyen
Vicces dolog,
Dinikém, a
Költészet?